

τοιαύτη εὐκολία ἡτον κακὸν, διατί θέλετε σεῖς τώρα νὰ κάμητε, ὅπως χρησιμεύσῃ ἡ ὁδὸς εἰς τὴν Ἀουστρίαν νὰ καταβαίνῃ πᾶσαν φορὰν εἰς τὴν Γαλλικήν περίχωρον μὲ ταῖς παπούτσαις τῆς; Ἐκ γέου αὖθις ὁ Μέτερνιχ καὶ ὁ Καστελερῆς ἥρχισαν νὰ γελῶσι διὰ τὴν χυδαῖκήν ἀστειολογίαν τῆς ἐφράσεως μου. Ἄλλα μὴ δυνάμενοι καὶ οἱ δύο νὰ τὴν καταβάλωσι μὲ δικαιολογίαν καὶ δρθότητα, ἑσιώπησαν· καὶ οὕτως ἡ ἐπαρχία Ναυάρας, δι' ἡς διάγεται ἡ ὁδὸς Σαμπιών διετηρήθη πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Σαρδηνίας. (Cantù collana storie e Memorie contemporane di Memorie del Regno d'Italia Volume V σελ. 289).

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΙΓΑΙΟΝΟΥΣΣΗΣ

('Ex τῶν τοῦ EUGÈNE PONTIÉ)

Δώδεκα ἡ δεκαπέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Τολωσῆς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς δύχθης τοῦ Γαρούνας, μεταξὺ τοῦ Muret καὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Capitouls, βλέπει τις παλαιὸν τινὰ πύργον, μόνον λείψινον ἀνακτόρων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καταστραφέντα. Ἡ ἀρχοντικὴ οἰκία εἶη φρυγίας, τὰ δάση μετεμορφώθησαν ἡδη εἰς ἀμπελῶνας, εἰς ἄγρους ἀράβοσίτου, καὶ ἐκ τῶν λαμπροτήτων τοῦ κήπου μένει μόνον πηγὴ, ἐν ἡ βλέπει τις θαλασσίαν κόγχην λίαν καλῶς διατηρουμένην.

Οἱ χωρικοὶ δὲ τῶν περιχώρων μεταβαίνουσιν ἔκει, ἵνα προμηθευθῶσιν ὕδωρ κατὰ τοὺς θερινοὺς καύσωνας, καθότι ἡ πηγὴ ἔκεινη καίτοι οὔσα ἐπὶ ὑψώματος οὐδέποτε ξηραίνεται. Ἀλλως τε καὶ αἱ κόραι καὶ αἱ νέοι ἀποδίδουσιν εἰς τὸ θαυμάσιον ἔκεινο ὕδωρ ὑπερφυσικήν τινὰ ἀρετὴν, δοτοῦ δηλαδὴ καθιστῷ τοὺς μνηστήρας πιστοὺς εἰς τὰς ὑποσχέσιες των.

Διηγεῦνται περὶ τούτου ἐν τῷ τόπῳ ἔκεινῳ ιστορίαν, ἡν θ' ἀφηγηθῶμεν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀπλότητα.

Περὶ τὰ τέλη τῆς Βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Ι τοῦ ἐφοίτα ἐν τῷ σχολείῳ τῆς νομικῆς τῆς Τολωσῆς νέος μαθητὴς λίαν ἐκτιμούμενος ὑπὸ τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες τὸν ἔθεωραν ὡς τὸ θαύμα τοῦ σχολείου των. Ο Γεώργιος F. de Faudouas, καταγόμενος ἔκ τινος τῶν ἀρχαιοτάτων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου καταστραφείσης, κατὰ τὴν ἔποχὴν τῆς ἀκυρώσεως τοῦ θεοπίσματος τῆς Νάντης ἐγίνετο ἀξιος, ἐνεκα τῆς φιλομαθείας του καὶ πρὸ πάντων ἔνεκκ τῆς ἱκανότητός του τὴν ἡ-

πολήψεως, ἡς ἦτο τὸ ἀντικείμενον.

Ο νέος καὶ ὀρεῖος μαθητὴς δὲν ἔζη ἐν τούτοις ἐν ἐντελεῖ ἀπομωνώσει, ως ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ. Ἡ οἰκογένεια de Catelan ἐντίμως ἐγνωμένη ἐν τῷ πολιτικῷ κύλιῳ τῆς Τολωσῆς, ἐφιλοξένησε τὸν δυστυχῆ ἔκεινον ἔξοριστον. Ἀρχῶν τις de Faudouas, ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος ἀλλοτε, εἶχε βοηθήση τοὺς Catelan εἰς ἐμπορικὸν κίνδυνον περιπεσόντας, καὶ τὰ τέκνα ἡδη ἐπλήρων γενναίως τὸ χρέος τοῦ πατρός των.

Ἐζη μόνος, διότι οἱ συμμαθηταί του τὸν ἀπεύθευγον· ἦτο δὲ διαμαρτυρόμενος, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ εὐζητήσεις ὑπῆρξαν ἀείποτε μακρότερα εἰς τὰ μεσημβρινὰ ἢ εἰς τὰ βόρεια κράτη.

Ο Κύριος de Catelan εἶχε δύο τέκνα ἄρρεν καὶ θῆλυ. Ο Πέτρος νέος ἀπερίσκεπτος, ἀφροντις, διέρχετο τὸν καιρόν του ἐν τῇ ἐξοχῇ, καὶ μόνην ἡδονήν του ἔθεωρει τὸ κυνήγιον.

Η Μαρίας ἦτο μόλις δεκαεξάτετρα. Ἠτο δὲ εὐτὴν ἡ ὠραίότης καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν εὐρύτητα. Ο Γεώργιος ἐγένετο παιδαγωγός τῆς Μαρίας, καὶ τῇ ἐμάνθανεν ὅτι ἦτο ἀνεγκαίον νὰ διδάσκωνται τότε εἰς εὐγενοῦς οἰκογενείας δεσποινίδες.

Οὕτω παρῆλθεν ἐν ἔτος, καὶ ἡ παρουσία τῆς Μαρίας καθίσταται ἡδη ἀνάγκη διὰ τὸν Γεώργιον, ὅστις δὲν ἔθελε ἡ μᾶλλον δὲν ἡδύνατο νὰ ἔννοήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνεκφράστου εὐτυχίας, ἀτινάχιδον μαζεύει διάκοπας ἀσάκις ἐπανέβλεπε τὴν δεσποινίδα de Catelan.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὅτε ἐσπέραν τινὰ εἶπε πρὸς τὸν Γεώργιον:

— Αὔριον είναι ἡ ἐπέτειος τῶν γεννεθλίων μου, θὰ μοὶ προσφέρητε ἀρχαὶ μίαν ἀνθοδέσμην;

— Ναι; Μαρία, ἀφοῦ μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε

— "Οθεν ἐκλέξατε καλῶς τὰ ἀνθη, γνωρίζετε διτι ἔννοιων τὴν σημασίαν των.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ οἰκογενειακὴ ἑορτὴ ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη, καὶ ὁ Γεώργιος κατέστη ὁ ἡρως αὐτῆς. Τῷ ὄντι ἡ ἀνθοδέσμη του ἐκοιθή ἀξιοθάμαστος ὑπὸ ἔκεινης πρὸς τὴν δοπίσιαν προσφέρθη καὶ οἱ στίχοι οὓς ἐπὶ τούτω συνέθεσε ἔκαμεν τὸν ex-Capitoul νὰ ἔννοήσῃ τὸν πρὸς τὴν κόρην του ἔρωτα τοῦ νέου.

Ο Κύριος de Catelan οφόδρα θυμωθεὶς διέταξε τὸν Γεώργιον νὰ ἀναχωρήσῃ, ἡδη ἡδη ἐλειποθήμησε

Ἡ λειποθυμία τῆς Μαρίας διέρχεται πλέον τῆς ωρᾶς, αἱ πρωταἱ δὲ λέξεις αὐτῆς συνελθούσης ἡσάν.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος;

Μετὰ τὴν λειποθυμίαν κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ τὰ συμπτώματα ἴγενοντο τόσου κατα-

δυνώδη, ώστε έσπευσκαν νὰ προσιαλέσωται τὸν περιφημότερον ἵατρὸν τῆς Τολώσης, τὸν Δόκτωρα Brun.

Ο ἵατρὸς ἐκεῖνος ἡτο διαμαρτυρόμενος, καὶ ἐγνώριζε τὸν Γεώργιον de Faudonas, ἀλλ ἡγνόει τὰς μετὰ τῆς οἰκογενείας; de Catelan σχέσεις του. Κατώρθωσε νὰ καταπραῦνῃ, τούλαχιστον ἐπὶ στιγμὴν τὸ κακόν τὸ δπολον κατέρωγε τὴν Μαρίαν. Τὴν ἐπαύριον ὅμως τὰ συμπτώματα εγένοντο σοβχρότερα.

— Κύριε de Catelan, λέγει ὁ δόκτωρ Brun, ἡ ἀσθένεια τῆς δεσποινίδος θυγατρός σας προσέγνωθε ἐκ τίνος βρεθείας δυσαρεσκείας, ἢν πρέπει νὰ εξαλείψητε.

— Νομίζετε, δόκτωρ;

— Οὐδὲ στιγμὴν πέπει νὰ βραδύνητε.

‘Η οἰκογένεια ἡναγκασθη πλέον νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν ἵατρὸν ὅτι συνέθη.

— Ο Γεώργιος de Faudonas ἐφώναξε... τὸν γνωρίζω... κατάγεται ἀπὸ τίνος τῶν ἀρχαιοτάτων οἰκογενειῶν τῆς Λαγκεδόκου.

— Τι ἔννοετε λέγων ταῦτα, κύριε δόκτωρ;

— Ότι ἡ δεσποινίς de Catelan δὲν θὰ ἡσχύνετο νὰ ὄνομασθῇ Κυρία Faudonas.

— Εσκεφθῆτε τοῦτο, δόκτωρ! εἶπε γραῖα τις θεῖα... ‘Η Μαρία θὰ ἔχῃ τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν εἰσόδημα.

— Ακόμη καλλίτερον, κυρίε, θὰ πλουτίσῃ τὸν σύζυγόν της, δοτεῖς θὰ τῇ δώσῃ εἰς ἀνταλλαγὴν, ἐν τῶν ὀραιοτέρων ὄνομάτων τῆς Μετσυμβρίας, ὄνομα ἀναφερόμενον ἐν τῇ ιστορίᾳ τῶν σταυροφοριῶν, ως ἐκεῖνο τῶν κομήτων Ραῦμόνδων.

— Κύριε Brun, ἐφώναξεν ὁ ex-Capitoul ἀνυπομονῶν, σᾶς ἐκάλεσε όπως θεραπεύσητε τὴν θυγατέρα μου, οὐχὶ δὲ ὥπως τὴν ὑπανδρεύσητε.

— Κύριε de Catelan ἀπήντησεν ὁ δόκτωρ, μόνον πέντε ἡ ἔξι ώρας ἔχετε ίνα ἐκλέξητε· ἐδὲ τὴν ἐπόρειαν ταῦτην ὁ Γεώργιος δὲν ἔλθη όπως προσωπικῶς περηγορήσῃ τὴν θυγατέρα σας, εὔριον θὰ μνηστευθῇ τὸν θάγκατον.

— ‘Ας ἔλθῃ! ἀς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ Κυρία de Catelan συγκατατίθεμαι νὰ τὸν ὄνομάτων μείον μου, ἀρκεῖ νὰ σωθῇ ἡ Μαρία.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ex-Capitoul.

— Κύριε, εἴμαι μήτηρ καὶ ἔξουσιαζω!

— Διατάξατε, ἐφώναξεν ὁ Κύριος de Catelan πνιγεῖς καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς θλίψεως καὶ νικηθεῖς ὑπὸ τοῦ τρέμοντος λόγου τῆς μητρός.

— Μετὰ ἡμίσειαν ώραν, σᾶς φέρω τὸν Γεώργιον, ἐφώναξεν ὁ δόκτωρ. ‘Η ἵατρικὴ εἶναι ἀνίσχυρος ἐνταῦθα, ἐνῷ δὲ ἔρως θὰ φέρῃ ἀποτελεσματικώτεραν τὴν θεραπείαν.

Τῷ δόντι, ὁ Κύριος Brun ἀνεζήτητε παντοῦ τὸν Γεώργιον De Faudonas, ὃν εύρον ἐν τῇ εἰκασίᾳ:

τινὸς τῶν φίλων του, εἰς τὸ προάστειον ‘Αγίου Κυπριανοῦ. ‘Αντέστη κατ’ ἀρχὰς ἐπιμόνως, πλὴν ἡ τῶν συμβάντων περιλήψις τοῦ δόκτορος ἐνίκησε τὴν ἐπιμονήν του. Εἰσῆλθε τρέμων εἰς τὸ ἀνάκτορον Gatelan συρόμενος ὑπὸ τοῦ δόκτορος, καὶ ὑπακούων, ἀνεπαινίθητος, εἰς ἐν τῷ μυστηριώδῶν ἐκείνων αἰσθημάτων, ἀτινα μᾶς δηγοῦσι πρὸς τὴν εἰμαρμένην.

“Ο, τι ὁ K. Brun προείδεν ἐπηλήθευσε. Τὴν ἐπαύριον ἡ ἀσθενὴς εύρισκετο πολὺ πλέον ἡσυχωτέρη, μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἡδύνατο καὶ νὰ περιπατῇ ἐν τῷ κήπῳ ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεωργίου.

Φίλε μου θὰ ὑποβάλλω τὴν καρδίαν σου εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν, εἶπεν αὐτῇ.

— Όμιλόσατε, Μαρία, ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρος σᾶς ἀνήκει.

— Απαιτῶ παρ’ ὑμῶν μεγάλην τινὰ θυσίαν.

— Όποιαν;

— Εἰσθε διαμαρτυρόμενος.

— Ναι Μαρία ἀνεπιάφην ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν πατέρων μου.

— Είμαι καθολική.

— Μὴ θέλετε, Μαρία, ν’ ἀριηθῶ τὴν πίστιν τῶν πατέρων μου;

— Ναι, Γεώργιε, τὸ θέλω, καὶ θὰ τὴν ἀρνηθῆτε....

Δὲν θέλετε νῦν ἀποθάνω.

(ἔπειται τὸ τέλος)

Μ. Π. Π.

*] Δίαν εὐχαρίστως δημοσιεύμεν τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν, ἔτερχς ἀξιοτίμου δεποσμῆτος, ήτις ἐν ὡρα σχολῆς καταγίεται εἰς τικυτάς τερπνίας ἐναγχολήσεις. Φίλοι οὗτοι τῆς προόδου τοῦ γυναικείου φύλου δι’ ἐπίδειος δὲ ἔχουσεν καὶ ἀλλας δεποσύναις νὰ κοσμίσωται τὰς στήλας τῆς Κυψέλης, * ἀποστέλλουσαι, ἔστω καὶ μιταφάσσεις.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ι

Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι φαντασία εἶναι προτέρημά τε τοῦ πνεύματος, δι’ οὐδὲ κατέχων δύναται νὰ πλάτη κατὰ βούλησιν εἰκόνας ἀνυπάρκτους, καὶ τοῦτο χάριν καινοτομίας.

Καὶ ὅμως ἐκεῖνο, ὅπερ εἰς τοὺς ἐπιπολαῖς κρίνονται, φαίνεται ὡς τοιοῦτον, δὲν εἶναι εἴμι δύναμις τῶν ψυχῶν εἰκόνων, εἰς ὧν τὰς καθαρότερτας ἀντανακλάσαι πάται φυσικὴ καλλιτελεῖα, καθόλου καὶ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
Ι Β Κ Ο Β Α Τ Ε Ι Ζ Ο
Α Η Σ Ο Υ Ο Σ Ο Υ Ο Σ Ο Υ Ο Υ Ο Υ Ο Υ
Υ Ο Κ Ι Ο Τ Α Π . Π Η Λ Ο Λ Υ Ζ

πᾶσα ἀσχημία. Εὖν δὲ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πυρί ματος, ψυχαὶ τοικύται εἶπιτυγχάνουσι ν' ἀπεικονίζωσι τὴν πραγματικότητα, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἔξηγήται ως προερχόμενον ἐκ τῆς ἴδιοτητος; ήν, ως λέγουσιν, ἡ φρντασία ἔχει τοῦ πλάττειν ἀνύπαρκτα.

Οτις ἡ φρντασία συγχά παρεπλανάται καὶ γίνεται πολλάκις μάλιστα ἀχαλίνωτος εἰς τὰς πλάνας της, οὐδεὶς δὲν τίτλεγαν. Πόθεν ὅμως τοῦτο;
Ἄς ἔξετάσωμεν.

Ἡ φρντασία εἶναι ἔξοχον δῶρον τῆς φύσεως, οὐτινος κάμνει καὶ τὸν χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν, μετὰ τῆς ἐπιστήμης ὑπηρετεῖ δι' αὐτῆς τὴν ἀληθείαν. Πᾶσα ἀλλὰ τῆς φρντασίας χρῆσις, δυνατὸν νὰ εἶναι μάνον θελτικὴ καὶ μέχρι τινὸς ἀβλαβής πέραν ὅμως ὀρισμένων τινῶν διών, εἶναι, ὅχι μόνον ἀτυκόπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιθλαβής.

Φρντασία μὴ ὑπηρετούσα τὴν ἀληθείαν ἢ μὴ ἔχουσα συνοδοιπόρον τὴν ἐπιστήμην, ὅμοιά, εἰς χάρτινον ἀετὸν ἢ καὶ ἀερόστατον ἐκτεθμένον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων· διὰ τοῦτο ὅταν δηλ. ἡ φρντασία βαδίζει μόνη, ὑπόκειται συγχά εἰς παρεκτροπάς γενομένη ἔμμαχον ἢ θῆμα πότε μὲν τούτου πότε δὲ ἔκείνου τοῦ ρεύματος τῶν ἀνέμων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φρντασία κέκτηται τοῦ προτερήματος τοῦ ἀνύψειν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι διὰ τὸν κατέχοντα πολὺ ἐπικίνδυνον τὸ δῶρον αὐτό· διότι, ως τὸ ἀερόστατον, ὁ ἄνθρωπος, οὐδεινος ἡ φρντασία βαδίζει μόνη καὶ χωρὶς περιάλιον, ὑπόκειται εἰς φοβεράς πτώσεις.

Παρεπλανάται λοιπὸν ἡ φρντασία, ἀλλὰ πότες δταν δὲν συμβιδίζει μὲν τὴν ἀληθείαν, στερουμένη δὲ πηδαλίου βιδίζει μόνη δταν δὲ εἰς τοῦτο ἐπιμένη καταντᾶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀχαλίνωτων αὐτῆς πληνῶν ὅπου συναντᾶται μὲ τὴν πτῶσιν της.

Ἡ φρντασία εἶναι μία ἀπὸ τῆς θελτικοτάτας καὶ ἀπαρκιτήτους θερπανίδας τῆς ποιήσεως Βίνε συστατικὸν, ἀνευ τοῦ διοίσου ἢ ποίησις δὲν δύναται νὰ βιδίσῃ, νὰ ζητῇ. Ἀλλὰ ἡ θερπανίδας δὲν πρέπει νὰ εύη, νὰ ρυμουλκῇ, νὰ προηγήται τῆς βισιλίσσης αὐτῆς ποιήσεως· ἀρκεῖ χάριν τῶν θελγύτρων της, νὰ συμβιδίζῃ ὅπου νὰ ἔπειται· Ὁμολογουμένως τὰ ἀδημάντινα καὶ χουπῆ στολίδια τῆς Ποιήσεως εἶναι ἡ φρντασία, ἀλλὰ τὰ στολίδια ως γνωτὸν δὲν εἶναι ἡ οὔτις, ἡ οὔσια ἀνάγκη νὰ ζητῇται ἀλλοῦ. Ἡ οὔσια ἔγκειται εἰς τὸ βλέμμα τῆς ποιήσεως, τὸ ἔμπειρον βλέμμα μὲν αὐτῆς τὸ βλέμμα ἔκεινο, δπερ, τὴν βοηθεία μὲν τῆς φρντασίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἐδηγίαν ἀλλων ψυλῶν ἀργῶν, διαχρίνει ως δένδερεκει τοῦ Ὁμήρου, θείας δυνάμεις, νόμους ἀντιμέσων, οὐτινος δπὲ πό πρόσχημα θεοτήτων, οὐχὶ ὀδησσίμως ἢ ἀπλῶς καὶ ως ἔτυχε συμπράττουσι μετὰ τῶν

θυητῶν, ἀλλ' ὑπείκοντες εἰς ἀρχὰς διευκρινηθείσας κατόπιν καὶ ὑπὸ ἀλλοίαν ἔποφιν θεωρουμένας σήμερον. Διεισδύει, ως ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Δάντου εἰς τὸ ζεφερὸν βικτίλειον τοῦ "Ἄδου", σταματᾷ, φρικιαῖ, πρὸ τῶν ἀτελευτήτων βικτάνων, τὰ δποῖαν ἀνακαλύπτει ἐν τῷ Κολάσει· διέρχεται διὰ τοῦ καθαρτηρίου καὶ συναντᾶται μετὰ τῶν ἐναρέτων ἐν τῷ Παραδείσῳ. Δὲν μένει ἀπαθές τὸ θεῖον τῆς Ποιήσεως βλέμμα, οὐδὲ ἀμελῶς διέρχεται· πρὸ τοῦ κεκρυμμένου θησαροῦ, ὃν ἔγκλεισι ἡ εὐγενής ψυχὴ τῆς Ἀντιγόνης. Διαχρίνει, ως ὁ Σκίτσπηρ, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἡθικοῦ κόσμου καὶ τὴν φρικώδη ἀντίθεσιν, ἣν πρὸ τῆς ἀρετὴς ἔχει ἡ φοβερὰ φύσις τῶν κακούργων ψυχῶν. Ἐξετάζει, ως ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ ὅρμας καὶ τὰς δικθέσεις. Όμιλει μὲ τὴν φύσιν ως ὁ Πετράρχης. Ἐστατεῖ ως τὸ μελαγχολικὸν βλέμμα τοῦ Βύρωνος πλήρες θαυμασμοῦ πρὸ τοῦ μεγχλείου τῆς φύσεως καὶ ὡπλισμένον δι' εἰρωνείας προγωνεῖ καὶ, τὴν συδρομὴν τῆς φρντασίας, ἀνυρίσκει καὶ διαστέλλει τὴν κιθηδηλίαν ἀπὸ τῆς ἀγνότητος. Διανοίγει νέους δρζούντας ως ὁ Γκατῆς.

Εἰς δλκεις αὐτὰς τὰς ἐκδρομὰς τῆς Ποιήσεως ἡ φρντασία βοηθεῖ ως πιστὴ καὶ καταλληλοτάτη θεραπαινίς. Πλάττει ἀλλὰ δὲν πλάττει ἀνύπαρκτα. Ἀντλεῖ, ἀλλὰ δὲν ἀντλεῖ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀντλεῖ ἐκ τῆς πραγματικότητος.

(1885)

ΠΑΝΟΣ ΙΩΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΑΠΦΩ

"Οταν κοντά σου δ νοῦς μου τὸν τηράει,
"Οπως τὸ γέλοιο τῶμαρφο θαυμάζει,
Τὰ λόγια, τὸ τρχοῦδι σου ἀγροικάει!

Ἐμὲ σπαραζει

‘Η καρδιά μὲς τὰ στήθη Νὰ κυττάξω
Νὰ σχε 'δῶ ἔτσι μοῦ σβύνεται ἡ λαλία μου
Στὰ χεῖλη, καὶ τὸ έργκω θὰ βιστάξω

Στὰ καφύρα μου

Τὸ φάντασμά του γλέπω συγχισμένα

“Εξπυνχ ὁμπρὸς στὸ φῶς μου νὰ γυρίζῃ,
Καὶ τ' αὐτιά μου σημαίνουν ξαφνισμένα,

Τὸ αἴλιχ μου φλιτζει.

Μὲ ὅψι, σὲ γερτάρι μαραμένο,

‘Ιδρωμένη παγίδων, καὶ τὸ σῶμα

Συζητά τρέμει, λατούθασώ πενταίνω,

Καὶ ζεέζερμα

ΙΑΚΟΒΟΣ ΜΕΓΑΣ ΛΑΖΑΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Γ. Τ. ΒΡΕΤΟΣ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΚΕΙ

Υπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς «Κυψέλης», ἀπὸ τοῦ-
δε θὰ δημοσιεύωμεν εἰδήσεις φιλολογικὰς,
γραμματολογικὰς καὶ ἱστορικὰς, ιδίως πε-
ρὶ Ζακύνθου.

Ἐπειδὴ ἐπολλαπλασιάζοντο ὁ σημέραι ἐν-
ταῦθα αἱ ἐκκλησίαι καὶ ἡ τὸ οὔτως ἀδύνα-
τον νὰ διατηρηθῇ ἡ πρέπουσα ἀξιοπρέπεια
(alli requisiti necessari alla loro decen-
zia et decoro), διὰ διατάξεως 28 Φε-
βρουαρίου 1705, ἀπηγόρευσε τὴν οἰκοδο-
μὴν νέας ἐκκλησίας ἀνευ προηγουμένης ἀ-
δείας τῆς Γερουσίας, ἐπὶ ποινῇ 500 δου-
κάτων εἰς τὸν ἵερα, δεστις ἥθελε τὴν ἐγ-
καινιάσει καὶ μεγαλειτέρας ποινὰς εἰς τὸν ἰ-
διοχτήτην.

Εις τὸ τὸ βιβλίον Α'. τῆς ἐκκλησίας τοῦ
ἀγίου Δημητρίου τοῦ Κόλα σελ. 176 ἀνα-
γινώσκονται τὰ ἔξης: «1757 Δεκεμβρίου πρώ-
»τη ἔκαμα ἐνα κόνισμα μεγάλο τὸν ἄγιον Ἰ-
»ωάννην τὸν Δαμασκηνὸν καὶ τὴν ἄγιαν Βαρ-
»βάρα καὶ τὸ ἡστόρησε ὁ Νικόλαος Κουτού-
»ζης μὲ τὴν ἀσηστέντζα τοῦ Δασκάλου του
»Δοξαρᾶ καὶ τοῦ ἔδωκα τρία τζεκήνια τοῦ
»Κουτούζη».

^{α)} Ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης μανθάνομεν α) ὅτι εἶνε ψευδής ἡ διάδοσις ὅτι αἱ δύο ἀνω εἰχόνες εἶνε ἔργον τοῦ Νικολάου Δοξαρᾶ, καὶ β) ὅτι ὁ Κουτούζης ὑπῆρχε μαθητὴς καὶ τοῦ Δοξαρᾶ, ὥπερ ἦτο ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς ὅταν τὸν Κουτούζην ἐσκιαγραφήσαμεν.

Σειρὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου Ζακύνθου ἐπὶ Ἐνετοχρατίας σώζεται πλήρης εἰς τὸ ἐνταυθα Ἀρχειοφυλακεῖον, μόνον εἰς τινα βιβλία τὸ περικάλυμμα εἶνε κατεστραμένον καὶ εἰς τινα λείπουν καὶ τὰ ἔξωφυλλα. Τὸ περικάλυμμα ἦτον ἐκ περγαμινῆς ἡ δέρματος, ἔχον καὶ οἰκόσημον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα ὑπάρχει εἰ-

κών ἐξ χαλκογραφίας παριστάνουσα τὴν γένη-
νησιν τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου τότε τῆς
Νήσου προστάτου ἔχουσα δὲ πέριξ καὶ κό-
σμημα. Εἰς τὸ ἄνω μέρος, μετὰ τὸ κόσμη-
μα εἶνε αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαῖς: ἐλληνιστὶ

Η ΕΝΑΟΞΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ
λατινιστὶ δὲ Gloriosa Praecursoris Nati-
vitas, Zacynthis Comunitatis Patroni, εἰς
δὲ τὸ κάτωθεν μέρος Clara Zacinthus.

Σ. ΔΕ Β.

‘Η «Νέα Ἐφημερίς» ἐδημοσίευσε τὸ ἔξιτον ἀνέκδοτον τοῦ πειραιῶν Βηλαρά ποιημάτιον.

Επηγραμα εις το καστρο της χημιχρας που
λεγετε Πανορμο

Σημψέ τες πλορες θαλασσοπορη ξενη
Θαλασσα μες το πανορμο θημος ανιμου σβενη
Κι αυτο που τορκ βλεπετε στη μπαλάμου σχν αιρα
Ηνε της νηκη; τροπεο αστροπαδολο καστρο.
Νηρχδες χημαρηποτης ταναστησχν με ζηλο
Αφηλο προς τους αφηλους κε προς τους φυλους φυλο
Μ' εγνορισ' δ Φεθοντας; μ' ηχε πκλησουθ ο Πηρος
Αλης ο προτος με κρατη τεπελευητης Ηρος
Αφεντης πληρεζουσιος στης Ηπηρος τα μερη
κε στρατηγος ασηνκρητος με το σπαθη στο χερα
Πεντε μηνηδες στρατευμα κρατη στον ορησμο του
εγρηπνος παντα κ' αροβος εναντης στον οχτρο του
Στα Γιανηνα αναπαβετε τ' αντροποτατο ληνταρη
της Αθηνας το γενημα κ' αναθρεμα του Αρη

1814 τες 5 φλεβώρηου

— Μετατεθέντος τοῦ λίαν ἵκανοῦ καὶ δραστηρίου καθηγ. x. Ὁθωνος Ρέντζου εἰς τὸ ἐν Λαρίσῃ B. Γυμνάσιον, διευθύνει ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου τὴν «Εὐφέλην» ὁ x. Σπυρ. Δε Βιάζης.

ΑΙΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΝ

"Ενας ταχινεῖ τὸν "Ανθύμο γ' αὐτὸν τὰ Ἐλεγγιακά του,
"Άλλος σοῦ λεεῖ πῶς προτιμᾷ πολὺ τὰ Ἑρωτικά του"
"Άλλος" εἰς τὰ εἰδότας, ποῦ κάνεις δὲν τὸν πλησιάζει άλλος,
Εἶτα, γιατί μέ, σ τὸ Κλέφτικον; ἐκεῖνο εἴνε μεγάλος;

ΤΑΚΙΝΘΟΣ.